

MIDLIFE-MEESTER

Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek, keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.

Trage denker

Leo moet aan zijn oud-collega Paul denken als hij de knoop doorhakt en besluit mee te helpen het lerarentekort op te lossen.

Hij klonk resoluut. Ruim 24 jaar geleden, toen ik na lang wikken en wegen afscheid nam van het onderwijs, voorspelde Paul dat ik 'ooit' zou terugkeren voor de klas. „Ik gun je alles, en jij redt jezelf ook als journalist. Maar jij bent een schoolmeester, een teamspeler. Je gaat het onderwijs missen. Wedden?”

Paul is niet meer. Dat is vreselijk voor veel mensen. Voor z'n naasten natuurlijk, en voor al die kinderen die géén les meer van hem hebben gekregen. Paul van der Meer was de geweldigste – klas-sieke – onderwijzman van Den Haag en verre omstreken. Leerlingen en ouders waren gek op hem, zijn snelle grappen waren zo Haags als Harrie Jekkers, en met een stem als een misthoorn leek hij alomtegenwoordig – als hij met zijn klas het Wilhelmus galmde, deinde de hele school mee.

Maar nu dus niet meer. Zonde: ik had hem vandaag zo graag iets willen vertellen.

Na al die jaren wil ik terug het onderwijs in. Omdat het blijft trekken. Omdat het een prachtig vak is. Omdat ik bij optredens als gastdocent Nederlands dacht te zien dat de kinderen (nou ja, iets meer dan de helft) naar me luisterden. En misschien wel omdat ik symptomen ophoest van een verlate midlifecrisis. Ik bedoel: ik ken mezelf niet als boze, witte man. Toch ben ik de laatste tijd boos en verdrietig als ik lees over lerarentekorten. Over klassen die

naar huis worden gestuurd. Over groepen die eindeloos worden samengevoegd. En dan kan ik – inmiddels vijftiger – boos blijven, maar ik kan er ook iets aan doen. Met de nadruk op 'iets'.

Ik hoor Pauls rokerige lach. Als ik hem zou vertellen dat ik gewoon vrolijk verderga waar ik in 1997 ben gebleven, zou hij me eerst op z'n Haags in de zeik nemen: dat ik altijd al een trage denker was. Dat het eten van schildpaddensoep één hele nare bijwerking (algehele traagheid) heeft. Of dat wijsheid in de meeste gevallen met de jaren komt, maar dat het bij sommige mensen wel héél lang duurt voordat die drie hersencellen in beweging komen.

En stiekem zou hij glimmen van trots.

Proost, Paul, waar je ook bent.

■ Volgende week: 'Ik onbekwaam? Die had ik niet zien aankomen!'

ILLUSTRATIE MAGDA RINKEMA